

saa altid næret meget stor Betænkelse der-
 ved. Men paa den anden Side vil det ærede
 Medlem vistnok erkjende, at vi have kjendt hin-
 anden i saa lang Tid i Alt, hvad der ved-
 rører finansielle Spørgsmaal, og at vi gjen-
 sidig ved saa mange Leiligheder have havt
 Anledning til at se ind, den Eine i de Grund-
 sætninger, som ledede den Anden i hans Be-
 tragningsmaade af vore finansielle Forhold,
 at det i alt Fald maa siges at være meget
 undskyldeligt, om jeg har dannet mig et be-
 stemt Billede af det ærede Medlems Grund-
 sætninger i finansielle Forhold og har troet
 at turde tillægge det nogen Vægt. Og jeg
 kan nu forsikre det ærede Medlem, at det, paa
 Grund af det Billede, som jeg saaledes har
 dannet mig, var saa langt fra min Tanke,
 som muligt, da jeg gif herover forleden, at
 det ærede Medlem nogensinde skulde kunne
 komme til at udtale en saadan Døm om
 det foreliggende Finantslovsforslag som den,
 han da udtalte. Det kunde aldrig falde
 mig ind, fordi jeg havde dannet mig den be-
 stemte Mening, at der var visse Fordringer,
 som det ærede Medlem stillede til en rigtig
 og forstandig Opgjørelse af en Finantsbalance,
 hvilke maatte erkjendes for ikke at være fyl-
 destgjorte gennem dette Budget. Jeg skal ikke
 glemme gaa dette i det Enkelte; men for at
 gøre min Tanke klar skal jeg dog tillade mig
 at fremhæve et Par enkelte Punkter. — Jeg
 har saaledes aldrig kunnet tænke mig, at det
 ærede Medlem skulde kunne give en Fremstil-
 ling, der maatte bero paa den Tanke, at vi
 fyldestgjorde de almindelige Fordringer, der
 kunde stilles til vort Budget, naar vi afholdt
 de kontraktmæssige Afbetalinger paa vor Stats-
 gjæld af vor Formue. Jeg har gennem en
 lang Erfaring opfattet det ærede Medlems
 Stilling i disse Sager saaledes, at han nød-
 vendigvis maatte og vilde stille den Fordring
 til et forstandigt Budget, at de kontraktmæssige
 Afbetalinger paa Statsgjælden bleve afholdte
 af de løbende Indtægter, og at det efter hans
 Mening vilde være en urigtig Opfattelse af
 Stillingen, om man vilde tro det rigtigt og
 korrekt at henvise deres Afholdelse til Reserve-
 fonden eller til anden Anvendelse af Stats-
 formuen. Jeg tror ogsaa, at det ærede Med-

lem i sine tidligere Udtalelser vil kunne finde
 ikke Lidet til Bestyrkelse af, at Sagen virkelig
 tidligere har stillet sig saaledes for ham. Jeg
 vil tilstaa, at jeg, som tidligere ganske har delt
 denne hans Betragtningmaade, ikke nu mere
 tror det muligt i den Grad og til den fulde
 Udstrækning, som det tidligere blev gjort, at
 fastholde den nævnte Betragtning. Jeg tror,
 at de Forandringer, der ere foregaaede med
 alle vore Forhold, deriblandt ogsaa med vore
 finansielle Forhold, ere saa betydelige, at vi
 maa slaa Noget af i saa Henseende, og at vi
 maa sige: Det kan neppe forlanges af vore
 Finantser efter deres nuværende Bessaffenhed,
 at de skulde udrede det fulde Beløb af de
 kontraktmæssige Afbetalinger paa Gjælden af
 de løbende Indtægter. Men derfra er det jo
 dog i alt Fald et langt Skridt til at sige, at
 det er en god Balance, naar man oppisef
 sine Kapitaler for at tilfredsstille de kontrakt-
 mæssige Afbetalinger paa Gjælden. — Et
 andet Punkt, hvorpaa jeg ogsaa skal tillade mig at
 henlede Opmærksomheden, er det, at det ærede Med-
 lem efter min Formening — jeg tilstaa det —
 aldrig vilde kunne være gaaet ind paa den
 Betragtningmaade, at den Strækning Tern-
 hante, som der er Tale om at anlægge i det
 forestaaende Finantsaar, paa nogen Maade
 skulde kunne anses for et Statsaktiv. Det
 ærede Medlem har ved flere Leiligheder udtalt
 sig ogsaa om dette Spørgsmaal, og jeg til-
 staaar, at jeg havde faaet det Indtryk, at han
 betragtede Forholdet i den Retning ganske paa
 samme Maade som jeg. Det vil ses, at naar
 det ærede Medlem er kommet til det for mig
 forbausende Resultat, at det foreliggende Fi-
 nantslovsforslag kan betragtes som et saadant,
 der ender med en betydelig Formuesfremgang,
 da beror det netop derpaa, at det ærede Med-
 lem nu har set en Formuesfremgang i Noget,
 som jeg ikke kan anse for nogen virkelig For-
 muesforøgelse. — Jeg tror i Henhold til det
 Anførte at turde forklare mine Ytringer, som
 jeg altsaa forsaavidt vil berigtige, nærmest der-
 hen, at det ærede Medlems Betragtningmaade
 i denne Sag er forekommet mig at være saa
 forskjellig fra den, som han ved tidligere Lei-
 ligheder har gjort gjældende, at jeg ikke har
 kunnet Andet end forundre mig derover og